

Pro
čtenářky
**NORY
ROBERTS**

Dům plný tajemství

AMANDA GEARD

KLOKAN

Copyright © 2023 by Amanda Geard
Translation © Soňa Tobiášová, 2024
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE MOON GATE
vydaného v roce 2023 nakladatelstvím
Headline Review, an imprint of HEADLINE
PUBLISHING GROUP, přeložila Soňa Tobiášová
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Filip Šmalec
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2024
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-987-3

*Libby se vykradla ven,
hlavní dveře nechala dokořán. Seběhla po schodech
za dům, kde se před kamenným obloukem na kraji lesa
zastavila. Byl to vstup téměř dokonale kruhový
a u něj balvan zčásti zakrytý listím.
Klekla si, smetla listí a četla:*

Navždy s láskou. Nezapomeneme.

Mému otci, který znal západní pobřeží Tasmánie
a jeho poklady nejlíp ze všech.
Kéž bys mě mohl vzít ještě na jednu výpravu.

MAPA SKUTEČNÝCH (•)
A FIKTIVNÍCH (★)
MÍST ROMÁNU

PROLOG

břeh oceánu, hrabství Kerry, prosinec 2004

Ten dopis jako by otevřel tunel v zemi, kterým padala a padala, a pak se ocitla v prudkém světle na ostrově na samém konci světa. Na místě, které znala, na místě, kde kdysi žili spolu.

Tasmánie.

Zadívala se na stránku dopisu a náhle byla zpět tam, kde voněly kašty bělavé, budily ji tisíce ptačích hlasů a do tváře se silně opíralo slunce.

Schovala dopis pod hromádku ostatních, rozhodnutá vrátit se k němu později. Venku hvízdal vítr, který k nim do Kenmare Bay hnal zpěněné vlny. Bude se tedy zabývat zbytekem pošty, co jí ráno s vyčítavým výrazem ve tváři přinesl nejstarší syn. Schránka je výš na příjezdové cestě a téměř denně kolem ní projde. Někdy ji ale nechá být, přeplněnou nečtenými slovy, jako by jí už na ničem nezáleželo.

O něco později dorazí bouře a zanechá po sobě čerstvý vzduch, jako by odnesla i napětí, které pociťovala, když si s tím dopisem sedla za stůl.

Napije se sherry, pohlédne ke krbu, kde hoří rašelina, a kouř se jako černý had plazí do komína. Dopis na stolku před ní je částečně ukrytý ve stínu, jako nejasný nápad, ale ona dobře ví, že ten, kdo ho poslal, si s ním dal jistou práci. To se pozná hned. Pečlivě vyvedená adresa a kvalitní, těžká obálka.

Starosvětská jako ona sama.

Dopis je adresován paní McGillycuddyové, adresa odesílatelky na druhé straně vyvedená drobnějším písmem, jako by se ta Libby Andrewsová za něco omlouvala. Část zpáteční adresy však zní povědomě: *náměstí Grosvenor, Londýn*.

To musí být náhoda, nic víc.

I tak ji napadne, že svoje jméno přeškrtně, vedle připiše „Vraťte odesílateli“, a pošle dopis tam, odkud přišel.

Jenže pole jen představou nezoráte, jak říkával Daniel.

Ještě než si dopis přečte, stihne o neznámé Libby něco pochopit. Třeba že si dává záležet na každém detailu. A vlastně si ji hned trochu oblíbí, aniž si to přeje. Z jejích slov vyzařuje opatrná vřelost, podobně jako z ohně tamhle v krbu. A na závěr Libby dopsala: *Pokud se vám to hodí*. Taková formální australská fráze.

Libby Andrewsová se chce prostě přeptat na Daniela. O nic nejde.

A tak se chopí tužky a pomalu ji ořezává.

Pak se v ubývajícím světle pustí do odepisování.

Kapitola 1

Londýn, listopad 2004

O tři týdny dříve...

Nedostatek zeleně na Covent Garden Libby zas tolik nepřekvapil. Město, které znala jen z Dickense, z televizních dokumentů nebo hry Monopoly, bylo ve skutečnosti pohřbené pod nablýskanou současností, jako by tajilo svou historii, dokud ji vrstvu po vrstvě nezačala odkrývat. Od bombami poničené fasády muzea V&A po blátivý proud řeky Temže, která po staletí sloužila jako hlavní stoka, se jí starý Londýn postupně zjevoval, když bloumala jeho nekončnými ulicemi. Nebyla to však historie města, co ji nakonec dovedlo do té špinavé čekárny, ale její vlastní minulost. „Číslo třináct!“

Libby se rychle zvedla a přistoupila k přepážce. V duchu se proklela za pověřivost a rozechvělýma rukama vsunula do čtverhranného otvoru ve skle průvodku a dopisy. Kdyby z půjčeného bytu odešla dřív a nenastoupila do špatného autobusu, kdyby prostě pochybnosti překonala rychleji a zašla sem hned, jak dorazila do Londýna, mohla mít klidně číslo jedna. Ale copak ona byla někdy v něčem první? Nikdy nic nevyhrála, neuměla se prosadit, dokonce i teď honem ustoupila od přepážky, aby se příliš netlačila na tlusťocha za sklem.

A k tomu začala blekotat: „Psala jsem do archivu koronera už před půl rokem, abych potvrdila, že krabice nebyla zničena. Vidíte data na těch dopisech? První je z roku 1975 a druhý z roku 2004.“ Odmlčela se, ale úředník nezareagoval. „Taky jsem přijela z velké dálky. Až z Tasmánie...“

Obyčejně to vyvolalo zájem, lidé se zmínili, že na ostrově už byli nebo se tam *chystají*, ale tenhle člověk jen obrátil dopisy v baculatých rukách, jako by pochyboval o jejich pravosti. Krásy nejjihnějšího státu Austrálie ho očividně nezajímaly. Za Libbyinými zády seděli na nepohodlných plastových židlích u stěny další tři lidé a v ruce svírali modré lístky s čísly. Do čekárny proudilo šedé denní světlo vysokým oknem, v němž byly vidět jen nohy chodců probíhajících kalužemi. Zvuk prudkého deště přehlušila hlasitá klimatizace, její teplý proud pohyboval útlou palmou hned vedle přepážky. Ta rostlina, pomyslela si Libby při pohledu na kamennou tvář úředníka, je jedinou známkou, že tu pracuje skutečný člověk. Čekárna páchne jako mokrá pes nebo včerejší oběd, a přestože se blíží Vánoce, z nápisů a upozornění pro čekající to není nijak znát.

BEZ POŘADOVÉHO ČÍSLA JSTE TU ZBYTEČNĚ.

URÁŽENÍ OBSLUHY SE NETOLERUJE.

BEZ PRŮKAZU TOTOŽNOSTI NEBUDETE OBSLOUŽENI.

„Průkaz?“ zavrčí tlustoch a zadívá se přes její rameno na další čekající.

Libby mu za přepážku pošle svůj australský pas.

„Tak vy nejste Willow Andrewsová?“

„Willow je moje matka.“ Libby z kapsy vytahuje kopii rodného listu a přitiskne ho na sklo. „A Ben Andrews byl můj otec.“

„Ten zesnulý?“

Stropní ventilace na moment ztichla a všichni lidé v čekárně se zadívali na Libby. Zesnulý? Cítila, jak se jí znovu stahuje hrdlo a kdesi v útrokách se ozývá známý žal. Jako už tisíckrát v průběhu let: v den výročí jeho smrti, na Den otců nebo když si přátelé stěžovali na chování svých tatíků, jako by mít otce samo o sobě neznamenal nic pozitivního.

„Ano,“ zašeptala.

„Cože?“

„Řekla jsem ano.““

Zrovna předešlého dne pod kupolí Londýnského dopravního muzea ten smutek pocítila znovu při pohledu na pár bezvýznamných exponátů. Nezjistila nic nového, ale když ta slova četla přímo v Londýně, a ne tisíce kilometrů daleko, vyschlo jí v hrdle.

Havárie ve stanici Moorgate, stálo na plaketě, nejhorší z nehod londýnského metra v mírových dobách. 28. února 1975 v 8:46 h ráno našlo na Moorgate smrt 43 cestujících, když vlak v tehdejší konečné stanici Severní linky nedobrzdl.

Jméno jejího otce stálo hned na prvním místě seznamu. Odešel z jejího života dřív, než ten život skutečně začal, přesto jí scházel on i vše, co mohlo být. Z muzea zašla ke stanici Moorgate a chvíli se dívala, jak lidé vystupují z Britannic House v době dopravní špičky – o nějaké tragédii, co se tu odehrála před třiceti lety, neměli ani ponětí. Libby se náhle zvedl žaludek a zatoužila být zpátky v Tasmánii, v malém řadovém domku, který sdílela s nespolehlivými spolubydlicemi, zatímco se živila, jak se dalo. Přepadl ji tak silný a nečekaný záchvěv smutku a osamělosti, až ji napadlo, jestli matka neměla pravdu: jejich malý ostrovní stát je sice na samém konci světa, ale má všechno, co člověk potřebuje. Není potřeba jezdit do Evropy, zdůraznila Willow a zadívala se na ni přes okraj červených brýlí, když popíjely italskou kávu v pseudofrancouzské kavárně, protože Evropa jezdí za námi!

Muž za přepážkou přistrčil dokumenty zpět k ní. „Ty věci si musí vyzvednout vaše matka.“

Libby zalapala po dechu. „Ale je to už třicet let a...“

„Takové je nařízení.“

„Jenže ty dopisy říkají...“

„Ty dopisy, madam, jsou adresovány paní Willow Andrewsové.“

„Ale ta je v Tasmánii. Nemůže jen tak skočit na letadlo a zajet sem.“ Což nebyla tak docela pravda. „Co mám podle vás dělat?“

„To není můj problém.“

Libby se zadívala na ceduli URÁŽENÍ OBSLUHY SE NETOLERUJE, třaslavě se nadechla a zkusila to znovu: „Prosím, já...“

Muž poklepal na jinou cedulku připevněnou na skle: VYZVEDNOUT ULOŽENÉ VĚCI V ZASTOUPENÍ JINÝCH OSOB LZE POUZE NA ZÁKLADĚ LÉKAŘSKÉHO OSVĚDČENÍ NEBO ÚMRTNÍHO LISTU.

Je nemocná, chtěla Libby vyhrknout, ale i to by byla lež. Její matka kypěla zdravím, protože byla silná, což Libby, jako ostatně nic jiného, nepodědila.

„Další!“

Libby se nechala odstrčit netrpělivým číslem 14; když poslušně odcházela z čekárny a po schodech nahoru na deštěm zmáčený chodník, do očí se jí draly slzy. Opřela se ve vchodu do budovy a srdce jí mohlo puknout, když se zadívala na svou prázdnou ruku, protože právě přišla o příležitost získat jedinou památku na otce, o němž přemýšlela celé ty měsíce, kdy plánovala svůj přesun do Londýna. Už se ocitla tak blízko!

Na černý kabát dopadlo několik slz a skutálely se na už beztak vlhký chodník. Libby se kousla do rtu, aby se pokusila ovládnout, ale bylo toho už příliš. Je prostě nemožná, docela k ničemu. Jak snadno se nechala odradit jedním pitomým chladným ouřadou.

Popotáhla a natočila se ke zdi, aby nebudila pozornost kolemjdoucích. Měla by se vrátit a dožadovat se vedoucího. Měla by ztropit povyk. Ale věděla, že to nedokáže. Že se jen odevzdaně vrátí do bytu svých tet a pomyslí si, jak je pitomá, že jí tak záleží na nějakých starých věcech po otci. Koneckonců, pokud mu byla v něčem podobná, mohla v jeho tašce najít jen nějakou starou účtenku, balíček

žvýkaček a pár drobných, jako nosila v kabelce ona. I tak by jeho věci ráda měla, copak to není pochopitelné?

„Jste v pořádku, zlato?“ oslovila ji náhle drobná žena; vynořila se jakoby odnikud, a její modrý plášť byl nejbarvenější věc na ulici. „Já jen že pláčete na schodech před úřadem, což je dost smutné, víte?“ Usmála se, aby Libby pochopila, že se snaží žertovat.

Libby si rychle utírala rozmazanou řasenku. „To nic. Jsem v pohodě. Děkuji.“ Popotáhla a ustoupila stranou. „Promiňte.“

„Nemusíte se omlouvat, drahoušku. Každé zdržení, než si sednu za přepážku, je v podstatě vítané.“

Libby se usmála, a protože ji pálily oči, začala hledat kapesník; našla však pouze tři účtenky, kapesní mapu Londýna a dokumenty, které před pár minutami nabízela tomu úředníkovi.

Žena se zadívala na dopisy, kývla jakoby pro sebe a pak z kabelky vytáhla sněhobílý kapesník. „Tumáte, na řasenku.“

„Ale to ne, to nemůžu...“

„Mám jich víc.“

Libby si kapesník vděčně vzala a utřela si oči. „Děkuji vám.“

Ještě chvíli mlčky stály a sledovaly řeku tmavých deštníků proplouvajících lijákem.

„Nebylo toho deště dost?“ ozvala se žena po chvilce a Libby se usmála. Angličané a jejich hovory o počasí. „Je to dost unavující, vidíte? A k tomu před svátky tolik práce, to člověku na náladě nepřidá.“

„No, já budu v pohodě, jen jsem trochu nejistá,“ hledala Libby výmluvu. „Nové město a všechno kolem, víte?“ Hodně práce by ve skutečnosti brala. Hned příští týden se po něčem začne shánět, protože australské dolary jí moc dlouho nevydrží.

Žena se znovu zadívala na dopisy v Libbyině ruce. „Možná se pletu, ale napadlo mě, jestli jste se nedostala do křížku s notoricky známým panem To-je-proti-pravidlům.“ Mávla směrem k proskleným dveřím. „O co mu šlo tentokrát? Pověřovací dopisy byly moc zmačkané? Ten chlap je vážně hrozný.“

Dveře za nimi se otevřely a na ulici vyběhlo číslo čtrnáct. Muž měl prázdné ruce a velmi rozhořčený výraz.

„No?“ Dáma povytáhla obočí. Byla o dobrých třicet centimetrů menší než Libby, která se považovala jen za průměrně vysokou.

„Chtěla jsem si jen vyzvednout krabici, co je tu uložená u koronera,“ vysvětlovala Libby. „Měla jsem asi trvat na svém, jenže... nevěděla jsem jak. Je napsaná na moji matku a ta žije v Tasmanii, víte?“

„Ach, *Tasmánie*!“ zvolala žena. „Tam jsme se s manželem v pětadesátém chtěli rozjet na líbanky, ale bylo to na nás tehdy moc daleko.“

Libby se přece jen zazubila. „A pořád je.“

Žena přikývla. „Nechte mě hádat. Pan To-je-proti-pravidlům trval na lékařském potvrzení, že?“ Povzdechla si, jako by situaci dobře znala. „Ale vy můžete dokázat, že jste dcera své matky, ne?“

Libby poskočilo srdce. „Ano.“

„Víte to jistě?“

„No rozhodně.“

„Tak pojďte dovnitř. Podíváme se znova na ty dokumenty a uvidíme, co se dá dělat.“

Libby byla uvedena do malé kanceláře, výrazně kontrastující s pustou čekárnou. Římsu už zdobily vánoční třásně a z kávovaru se linula příjemná vůně.

Žena se ihned vžila do role výkonné úřednice a natáhla k Libby ruku. „Tak ukažte, co pro mě máte.“

Libby jí odevzdala dopisy, pas a rodný list, a pak jen zadržovala dech, přitom se jí stahoval žaludek.

„Brašna s dokumenty a osobními věcmi.“

Libby polkla naprázdno. Byla náhle tak blízko. Ať už v té tašce najde cokoli, možná se konečně dozví, kdo Ben Andrews byl. Tedy jaký byl skutečně, protože zatím měl jen podobu stínu, co pro ni vykreslila matka.

Žena otevřela její pas, všimla si data narození – v srpnu 1975. „Devětadvacet let...“ Porovнала datum s údajem v rodném listě a pak se zadívala na její fotografii. „Vy jste otce ani nestačila poznat?“ podotkla a zvedla oči. „To je ale hrozné.“

„Zemřel přesně šest měsíců před mým narozením.“

„Ach, zlato, to je vážně tragédie. Pracovala jsem tenkrát u Londýnské zdi a půlka města běžela darovat krev, když se to rozkřiklo. Taký jsem si stoupla do fronty. To dole v metru ještě zachraňovali zraněné. Váš otec snad...?“

Libby zakroutila hlavou. „Ne, podle všeho zemřel na místě.“

Úřednice jí jemně vložila doklady zpět do ruky a ruku jí poplácala. „Tak se tu posaďte. Nedáte si šálek kávy?“

„Ne, moc děkuji.“

„Dobrá, takže box číslo 9462, je to tak?“

Libby se zamračila a rychle se snažila číslo ověřit v dopisech, co držela. Jeden dorazil na matčinu starou adresu už v roce 1975 a druhý do Libbyina podnájmu právě před půl rokem. Na obou stálo K rukám Willow Andrewsově.

„Vy tedy... nechcete, aby si pro to přijela matka?“

Žena se zastavila u dveří. „Říkala jste přece, že je nemocná, ne?“

„Ne, já...“

„Vážně ne? Já jsem přece *viděla* potvrzení od lékaře, že?“ Žena povytáhla obočí a nenápadně kývla.

Libby neuměla lhát, a tak rychle sklopila oči a pousmála se, aby jí nedostatek sebedůvěry nepřipravil o druhou šanci.

O hodinu později jela v autobuse číslo 139 přes Waterloo Bridge, jehož špinavé okno jí vracelo její odraz, jako by o něj příliš nestálo, jako by ji usvědčovalo z něčeho, co by se její matce vůbec nelíbilo. Libby se náhle cítila provinile, že Willow podvedla, sebrala ty dopisy a lhala o důvodech, proč chce odjet do Londýna.

„Rok volna jako po střední? Na to je trochu pozdě, ne?“

„Na to není nikdy pozdě,“ odpověděla Libby, jak si nacvičila, a matka se naštěstí zadívala stranou.

Pocit viny už ale přebíjelo silné nutkání. Na klíně držela brašnu, která patřila jejímu otci, a Libby doufala, že v ní najde stopy po člověku, jímž byl. Odolala pokušení otevřít ji ještě v kanceláři té laskavé paní. Místo toho ji poprosila, zda by tam mohla nechat krabici, tašku si přehodila přes rameno a pak se kousla do rtu.

„Ani nevím, jak vám poděkovat...“

„To není třeba. Hlavně už žádné slzy.“

„Ale vážně, vy netušíte, jak moc to pro mě znamená.“

Žena ji zarazila pohybem ruky. „Nic mi nevysvětľujte, zlato. Kdybychom si nemohli občas trochu pomoci, zač by život stál? Odneste si to domů, než to otevřete. Nahlížet tak daleko do minulosti může být traumatizující. Nikdy nevíte, na co uvnitř narazíte,“ dodala s jistotou člověka, který už něco podobného zažil mnohokrát.

Doprava na mostě však vážla, a Libby už se neudržela. Jen tam nakoukne. Jen maličko. Jeden pohled do minulosti. I té její, když se to tak vezme. Prsty ji svědily, když rozepnula přezky a aktovku otevřela. Zavanul z ní pach času, zatuchliny a dojem, že dělá něco, co by neměla. Než si to stihla rozmyslet, nakoukla do dvou prostorných oddílů. V jednom zahlédla knihu a nějaké dokumenty, ve druhém spoustu běžných drobností: pera, mentolové bonbony Fisherman's Friends a lístek na metro, který v ní vyvolal zachvění. Uviděla i známky s královnou, štos bankovek (britských i irských) a ještě pas. Srdce se jí stáhlo, když ho otevřela

a pohlédla do tváře svého otce, jehož rysy jí byly povědomé z několika jiných zrnitých snímků. Když prstem přejela po obličejí, měla dojem, že on se skutečně dívá přímo na ni. Pak se zarazila, protože z pasu vypadla jiná fotografie. Zhluboka se nadechla a zvedla ji.

Máma.

Je to ona, Willow Andrewsová, s červenými brýlemi a mikádem ze sedmdesátek, jehož se stále nechtěla vzdát. Jen na její tváři spatřila něco nového – široký, šťastný úsměv. V jedné ruce držela svazek klíčů a druhou otce objímala kolem pasu, jako by se ho nikdy nechtěla pustit. Vyzařovali tak silné vzrušení, že se Libby, i navzdory vnitřní rozpolcenosti, usmála.

Za jejich zády stál krásný edwardiánský dům z počátku století, jaké lemovaly nejstarší tasmánské ulice. Tohle ale nebyl ten z města Launcestonu, kde její rodiče tehdy bydleli, tenhle se přímo topil v zeleni. Přimhouřila oči a lépe si ho prohlédla, jak ji cosi povědomého pošimralo ve skrytém zákoutí paměti. Všimla si věžičky v pravém horním rohu fotografie.

Potřásla hlavou, jak se vzpomínku snažila zachytit. Dům s věžičkou v deštném pralese. A pak jí to došlo: to místo přece zná! Otočila fotku a četla:

Willow a Ben, Towerhurst, 1974.

Towerhurst! Tam přece jednou byla. Libby se v duchu vrátila o dvacet let zpět a dětská vzpomínka dostávala jasné obrysy.

Kapitola 2

Towerhurst, západní pobřeží Tasmánie, Austrálie

září 1985

Jen co vystoupily z auta, začaly se Libby vlhkem lepit vlasy k hlavě. Tetelila se v jasně červeném kabátku – byl jí velký, i když na etiketě stálo, že je určen pro deseti-letá děvčata.

„Co je to za místo?“ podivila se a šla za matkou k ceduli s nápisem, co se mohla každou chvíli zřítit na mechem porostlou zem.

Towerhurst, stálo tam.

„Jen pojd“,“ prohodila máti a vyrazila vzhůru po příjezdové cestě. Celou dobu měla špatnou náladu a Libby tušila proč.

Stará paní Murphyová jim v sedm ráno volala, že ten den Libby nemůže hlídat, jak byly domluvené, protože její vnouče má neštovice, a Libby by se měla držet dál. „Nedělejte si starosti.“ Do telefonu Willow promluvila sladce, ale když položila sluchátko, rozčileně si odfrkla a pohlédla na hodinky. „Už nemáme čas,“ zamumlala, „musíš jet se mnou.“ Pak přece jen trochu zjihla, asi si uvědomila, že je protivná, a chabě zvedla oba palce. „Bude to legrace.“

Jely celé hodiny napříč ostrovem a jedna malebná scenerie střídala druhou. Zmizel suchý řídký les severního pobřeží Tasmánie, kde bydlely, i slaný vzduch a výhled na zvlněný oceán. Krajina se postupně měnila v nekonečné pahorky pokryté smaragdově zeleným kobercem, občas k nim zavanul těžký pach dobytka. Libby na chvíli usnula s knížkou na klíně, a když se zase probírala, stará Tasmánie byla pryč. Nahradila ji prázdná krajina podobná té na Měsíci.

„Západní pobřeží, staré doly,“ vysvětlila matka, když pokračovaly dál po točité silnici, kde prý už před sto lety osadníci porazili všechny stromy kvůli těžbě mědi.

Za dalším kopcem se vrátil deštný prales, jak ho Libby znala z fotografií, hustý, vysoký, a tlačil se na silnici. Tak si aspoň představovala i amazonský. Úzká silnice jím procházela jako nůž, pak odbočily k šedému oceánu a po cestě plné výmolů dorazily k pahorku, na nějž se nedalo vyjet, a k téhle ceduli s nápisem Towerhurst.

Dál šlapaly v blátě mezi kapradinami a stromy, jež se vlhce leskly, po pěšině plné vody. Libby uklouzla, jak se s mámou snažila držet krok, a pak zopakovala, co od ní před chvilkou slyšela.

„Takže ty chceš ten dům ukázat nějakým lidem?“

„Ano.“

„A proč?“

„Protože ho chtějí koupit.“

„Od koho?“

Willow se ostře nadechla, zastavila se a Libby jí narazila do boku.

„Mami?“

Žádná odpověď.

„Mami?“

„Pomáhám ho prodat jednomu... příteli. Nikdy jsem tady nebyla.“

„Příteli?“

Z nedaleké větve se snesl currawong (flétnák) a proletěl tak blízko, že Libby zahlédla kapky vody na lesklých černých křídlech. Teprve potom si všimla, kam jdou a proč se matka zastavila.

Dům nahoře na konci cesty na ně shlížel jako ředitel školy na studenty. Vpředu měl dvě velká okna nad verandou, nad nimi čtyři jako vojáky v řadě a balkon připomínající srostlé obočí. To však nebylo tak pozoruhodné jako klobouk toho

ředitele – vysoká šestiboká věž s okrouhlým oknem v každé stěně, čnící nad okolním lesem.

„Co je to za místo?“

„Dědictví,“ odpověděla matka šeptem.

Než se Libby stihla zeptat, co to znamená, zvuk deště přerušilo burácení motoru, jak do vršku vyrazilo jiné auto a potýkalo se s blátem. Pak u nich zastavilo, řidič stáhl okénko a s úsměvem se vyklonil ven.

„Nejste Willow?“

„To jsem.“

Muž jí podal velkou tlapu. „Dobrý den,“ řekl a vypnul motor. Děšť se zdál v nastalém tichu mnohem silnější, bušil do kapoty a hned se měnil na vodní páru. „Já jsem Denny a tohle je Jess.“ Zaklonil se, aby viděly na drobnou ženu s hnědými vlasy staženými do uzlu vedle něj. Mávla a zamrkala. Měla výjimečné oči – jedno modré, druhé hnědé.

Maminka se zmohla na úsměv. „Nemáme nejlepší den na prohlídku.“

„Ale to patří k věci,“ prohlásil Denny. „Na západní pobřeží se člověk nestěhuje kvůli počasí, že?“

„Ne, to ne,“ řekla matka a začala v kapse hledat klíče.

Zámek zrezivěl, ale když do dveří prudce strčili, přece jen se rozlétly. Maminka ustoupila, aby hosté mohli vejít první. Libby se vmáčkla za Dennyho s Jess a chvíli mrkala, aby přivykla šeru.

Towerhurst byl zaneřáděný: na zemi smetí všeho druhu, na stěnách obrazy nakřivo, krásné široké schodiště pokrývala vrstva plísně. „Někdo už se tu koukám zabydlel,“ prohodil Denny a odstrčil botou jakýsi trus. „A nebylo jich málo.“

Když se nikdo neozýval, Libby se otočila k matce a zamračila se. Willow stála na prahu, třeštila oči a ruce měla sepjaté. Pak se vzpamatovala a vešla za nimi do domu.

Všechny pokoje byly v podobném stavu, zabydlely se v nich totiž vačice. Okna však zůstala nedotčená a dům se zdál suchý, nebo docela suchý, jak si mezi sebou šeptali Denny s Jess.

Prošli přízemím a pak i patrem. Bylo to víc než deset místností spojených vzdušnými chodbami, do nichž ústilo ono úchvatné schodiště. „Borovice huon,“ zašeptal Denny a sotva potlačoval vzrušení, když se dotkl zábradlí.

Na konci chodby v patře uviděli pod kamenným klenu­tým obloukem zaoblené dveře. Denny při pohledu na ně hvízdł, nebo spíš vydal hluboký zvuk z míst, kde měl svět­lou bradku.

Matka se mu postavila do cesty. „Nemám ponětí, v jakém stavu ta věž je.“

„Pokud v takovém jako zbytek domu, bude v pohodě.“ Denny pokrčil rameny.

„Může to být nebezpečné. Seženu někoho, aby se na to podíval – teda pokud to s koupí budete myslet vážně.“

Jess se zadívala na Dennyho a ten přikývl. „My to myslíme vážně.“

„Vždyť jste sotva přijeli.“

„Ale i tak...“ Přejel dlaní po zaoblených dveřích. „Je to tu skoro jako z Hobita,“ zasmál se na manželku.

Willow to tolik nepobavilo. „Ve věži nikdo přes deset let nebyl. Seženu nějakého stavaře a pak se tam podíváme.“

„To je legrační,“ řekla Jess a mrkla na ni, „já jsem náhodou stavařka. To jsem vám neřekla?“

„Ne, neřekla.“

Chvíli bylo slyšet jen bušení deště na střeše a jeho ozvěnu v chodbě.

„Podívejte, Willow,“ ozval se pak Denny, „my vás nechceme tahat za nos. Do domu jsme se hned zamilovali, já i moje žena.“ Vzal Jess za ruku a propletl si s ní prsty. „To je přesně to, co jsme v životě potřebovali.“

Libby sledovala, jak se na sebe posmutněle zadívali, což byl pohled, jakému asi rozumějí jen dospělí.

Mamka ale zjihla a přikývla.

„Taky víme, co se tady stalo. Četli jsme o tom v archivu knihovny, ale starosti nám to nedělá. Víte něco bližšího o tom těle...“

„Ne,“ přerušila ji matka a obrátila se k Libby. „Počkej na nás dole ve velkém pokoji, ano?“

„Ale já se chci podívat do věže.“

„Zajdeme tam někdy jindy.“ Matka k ní poklekla a stále měla ve tváři ten zjhlý výraz. „Myslím to vážně, počkej dole. Ale nikam nechod, jasné? Venku bys byla hned mokrá na kost.“ Natáhla ruku k batůžku, co měla Libby přes rameno. „Knížku máš s sebou?“

Libby přikývla a vydala se ke schodům. Tam se ale ještě zastavila, když vrzly dveře do věže a pak se ozvalo užaslé vzdychání těch dvou, co zřejmě stoupali vzhůru.

V obýváku dole si nebylo kde sednout. Kdysi zřejmě červená pohovka pod nánosem plísně zružověla. Po zemi se válely sloupnuté tapety podobné hadím kůžím a na zčernalých obrazech Libby viděla krajinky docela jiné než ta v okolí – výjevy z městeček v otevřených pláních.

V krbu spatřila dřevo nachystané na zátop a kus novin. Vytáhla je a narovнала. Launcesterské noviny Examiner. Datum: leden 1975.

Místnost měla dvě velká okna. Jedno vzadu, kde se prales téměř dotýkal skleněné tabule, a druhé vpředu nad prostornou verandou. Děšť ustal a po cestě se valila řídká mlha, zahalující Dennyho dodávku jako polévka. V domě se rázem rozhostilo ticho, zato svět venku ožil hlasy mnoha neznámých ptáků.

A pak se u dodávky něco pohnulo. Něco velkého jako pes, s nazrzlou srstí. Něco se tam mihlo a zmizelo.

Libby vyběhla z domu za neznámým zvířátkem. Nebo se spíš vykradla, dveře nechala otevřené a přes verandu zamířila ke kamenným schodům. Oběhla dodávku, ale za domem se překvapeně zastavila. Nad pěšinou směřující dál do hlubokého lesa spatřila kamenný oblouk, téměř stejný jako ten, co vedl do věže.

Přistoupila blíž. Náhle měla strach pod ním projít – co kdyby se zřítíl? Natáhla k němu ruku, aby zkusila, jak je pevný, a přitom nohou narazila na cosi tvrdého pod hustým mechem. Klekla si, odhrnula vlhký mech a uviděla nízký kámen s vyrytým nápisem.

Navždy s láskou. Nezapomeneme.

Netušila, co to znamená, ale tak krásný kámen – protkaný fialovými a zelenými žilkami – ještě neviděla. Vstala a znovu si prohlédla kamenný vchod. Cáry jemné mlhy jím proudily dál, jako by ji vábily. Na blátivé cestě pod ním rozeznala stopy zvířat; asi klokani – wallabyové nebo pademeloni, o nichž se učili ve škole. Opatrně vykročila v jejich stopách; když prošla pod obloukem ve tvaru měsíce, zhluboka se nadechla a zmizela v deštném pralese za ním.

Vodopád zaslechla dřív, než ho uviděla, jako dunivé bubnování, jež neustále sílilo, až stanula na jeho břehu. Široká stěna hnědé lesní vody, vysoká jako čtyři lidé nad sebou, padající do kruhového jezera. Libby se naklonila, nabrala trochu vody a nechala ji protéct mezi prsty.

Kolem jezírka vedla úzká pěšina vytesaná do tmavého kamene. Libby se jednou rukou přidržovala balvanů a krok za krokem šla pěšinkou dál, až se ocitla za stěnou vodopádu.

Libby obvykle matku poslouchala, ale když se teď rozhlédla po jeskyni s ohlazenými kameny, které přímo volaly, aby se posadila, napadlo ji, že rebelie stála za to. Objevila malé království. Opřela se zády a hlavou o skálu, aby si lépe vychutnala dunění vodopádu.

Pak si nahoře nad sebou všimla rovné linie, což bylo u skály dost neobvyklé. Zvedla se na špičkách a sáhla do sotva viditelné pukliny. Nahmátla modro-červenou plechovku od sušenek značky Arnott's. Tu znal v Austrálii každý. I maminka si sušenky s krémem ráda namáčela do čaje, když malovala. Libby pohnula krabičkou, v níž něco zahrkalo.

Srdce jí radostně poskočilo.

Něco tam je!

Když se vynořila z lesa s hlavou ještě v oblacích, někdo ji prudce popadl a zvedl ze země. Pak se ocitla v matčině náruči a uslyšela její splašené srdce. Ten výjimečný okamžik však hned pominul.

Willow ji zase postavila na nohy, dřepala si a zatvářila se zuřivě. „Kde jsi to byla?“ Přitom povytáhla obočí tak, že jí málem zmizelo z tváře. Libby chtěla zmizet taky. „Řekla jsem ti, abys počkala dole!“

„Uviděla jsem venku nějaké zvířátko... tak jsem se chtěla přesvědčit... Já...“ Libby se odmlčela. „Moc se omlouvám.“

Ve dveřích domu se objevila Jess. „Díkybohu!“ Hned nato se z okna ve věži ozval Denny. Vyklonil kulatou tabuli, až povážlivě zaskřípěla.

„Tady shora není nikde vidět.“ Vtom se zarazil, protože všechny tři zahlédl dole pod sebou. „Tak už je to dobré.“ A zmizel z dohledu.

„Hrozně jsi nás vyděsila, zlato,“ promluvila Jess a dřepala si vedle její matky. „Byla jsi pryč celou věčnost.“

Libby by přísahala, že to bylo jen pár minut. „Našla jsem vodopád.“

„Tak vodopád, jo? To zní báječně,“ usmála se Jess, ale při pohledu na Willow hned opět zvážněla. „No, stejně jsi neměla nikam chodit. V pralese není bezpečno.“

„Proč ne?“

Obě ženy se na sebe nejistě zadívaly; Jess se pak vrátila za Dennyem a šeptem si povídali o přednostech a vadách domu.

Cestou k autu se Libby zeptala: „Líbil se jim?“

„Co?“ Maminka zatím jen mlčela.

„Přece dům. Jess a Denny.“

Willow přikývla a otevřela dveře auta. „Nastup si.“

Libby poslechla, smysl pro rebelantství rychle mizel stejně jako poslední světlo toho dne. Otevřela si jen okénko, aby se ještě nadechla lesního vzduchu. Sladkého, vlhkého. Strašně litovala, že zase odjíždí. „Kam jdeš?“

„Musím na záchod,“ odpověděla Willow a zmizela za nejbližším stromem. „Domů je dlouhá cesta.“

Když byla z dohledu, Libby se natáhla k batohu, kam si na dno, do suché mikiny, schovala nalezenou plechovku od sušenek.

Otevřela ji a probírala se teď už známým obsahem: potrhaný list dopisního papíru s básní Banjo Patersona „Muž od Sněžné řeky“; zčernalý stříbrný řetízek s těžkým přívěskem a snítka jakési rostlinky zasazená mezi dvě sklíčka spojená páskou.

Zvenku se ozvalo dávení a pak se vrátila máma. S opuchlými, zarudlými očima.

„Něco špatného jsem snědla,“ prohodila, když usedala za volant. Povzdychla, otočila klíčkem a motor poněkud váhavě naskočil.

Libby krabičku opět schovala. Ale myslela na ni dál. Jednu věc do ní totiž nevrátila. Přívěsek ve tvaru lišky s tmavomodrým kamenem místo oka schovala v dlani. Cestou domů na druhou stranu tasamánského ostrova po něm přejížděla palcem a uvažovala, odkud se vzal a komu asi patřil.

Kapitola 3

náměstí Grosvenor, Londýn, červenec 1939

Šedesát pět let před tím, než dorazil dopis...

Grace chytila do dlaně přívěsek s liškou na zářivém řetízku, který vypadl z krabičky. Chvíli na nečekaný dárek jen zírala, a tak matka zvedla oči v sloup, jako že takovou reakci očekávala. *Ona je někdy fakt pitomá*, zaslechla ji Grace zrovna před týdnem, když se jí smáli matčini přátelé.

Pokusila se tedy o úsměv, jenže máma už se dívala jinam. Nešlo o to, že by ji dárek nepotěšil, jenže řetízky byly dva a docela stejné, takže jako by ztrácel na hodnotě.

„Děkuji,“ ozvala se mnohem vděčněji její spoléčnice na cestu do Tasmánie Rose Munrová a zvedla svůj přívěsek, až se safírové očko lišky zalesklo v slunci. Rose byla totiž dokonalá dívka, na niž se každý rád s úsměvem zadíval.

„Řetízky jsou sice jenom stříbrné, ale přívěsek, děvčata, je z platiny, a ta nikdy neztratí lesk.“ Edeline vzala Rose šperk z ruky a jemně jí ho pověsila na krk. „Bude vždycky stejně krásný jako v den, kdy ho vyrobili.“

„Bude mi tě připomínat,“ odpověděla Rose s láskou, což dělala často, jako by její matka byla Edeline Greyová a ne hospodyně Molly Munrová. Grace si všimla, že Molly postává poblíž vchodových dveří a sleduje loučení zpozzdálí, jako by se jí netýkalo. Grace na ni tedy zamávala a Molly se na ni přívětivě usmála.

To ona by si spíš zasloužila podobný dárek, napadlo Grace. Pro rodinu Foxtonových pracovala přece dávno předtím, než se z Edeline stala paní Greyová, a prokazovala jí loajalitu v dobrých i horších časech. Grace sice přesně nevěděla,

jaké časy její matka považuje za horší, tušila však, že to bude právě sňatek s Kingstonem Greyem, a ještě chvíle, kdy se narodila ona.

Neodvážila se matce ani říct, jak je z cesty mimo Anglii vyděšená, zato Molly očividně chápala, že sbalit se narychlo na pouť na druhý konec světa není jen tak a že se vám za ty tři dny život obrátí naruby.

„Bude to báječné dobrodružství!“ prohlásila Edeline chladně, zmizela na jeden ze svých oblíbených politických mítinků a nechala hospodyně, ať si s následky té zprávy poradí sama.

„Je to hlavně pro tvé bezpečí, Grace,“ utěšovala ji Molly. „A tvůj strýček Marcus je fajn člověk. Zнала jsem ho, víš? Ještě předtím.“

Před čím? chtěla se zeptat Grace, ale Molly zvesela pokračovala, jako by to „báječné dobrodružství“ chtěla začít sama. „No a Austrálie! Dokonce Tasmánie. Van Diemenova země. Trestanci, klokani, tasmánští tygři...“

Grace si úzkostlivě mnula ruce. Představa plavby na druhý konec světa k tetě Olive a strýci Marcusovi, které nikdy neviděla, jí zvedala žaludek. I kdyby jela sama, bylo by to stejné – Rose na ni v Austrálii jistě nebude hodnější než v Londýně. Jenže svět kolem mobilizoval a Grace, která si nikdy nedokázala prosadit svou, pochopila, že se bude muset podřídit.

„Bude ti tam dobře, zlato,“ dodala Molly a zadívala se na Graceiny nervózní prsty. „Všichni se musíme nějak vypořádat s tím, co přichází.“

Ale zatímco vojenské vlaky křižovaly Evropu, Londýn jako by situaci záměrně ignoroval. Jeho obyvatelé si užívali léta, popíjeli nebo tančili, milenci leželi na zádech ve vyprahlých parcích a dívali se na nebe, jako by mělo navždy zůstat bezpečně prázdné, a pokud slunce zastínil barážový balon, odvraceli tváře.

„Oni netuší, co přijde?“ řekla Rose, která se tvářila jako expert na politiku, před dvěma dny Edeline. „Copak nemají rozum?“

A Grace, přestože jen nerada souhlasila s tím, co její spoléčnice vypouštěla z pusy, teď musela uznat, že Londýn – s jeho taxíky ležérně projíždějícími kolem americké ambasády a smíchem vycházejícím z okolních lokálů – budil zrádný dojem poklidu, jako by válka nebyla na spadnutí. Vojáci montující na náměstí protivzdušné dělo si za jejími zády právě teď pohvizdovali a tři školačky se smíchem procházely ulicí. Při pohledu na ty dívky, spíš než na zbraně, Grace pocítila stah u srdce. Tyhle holky pohazující vlasy se svými tajnými vtípkami by ji mezi sebe nikdy nepřijaly. Možná bylo vlastně požehnání, že měla domácí učitele. Nanicovatá, ošklivá a nijak zvlášť bystrá holka jako ona. Rozhodně nikdo jako její vysoká, elegantní matka, jíž světlé lokny rámovaly dokonalý obličej. Nebo jako Rose, která rozzářila každou místnost, když se objevila, zato na pobledlou Grace matčiny přítelkyně reagovaly otázkami, co tomu dítěti je a jestli má naději, že se to v budoucnosti zlepší.

Na druhé straně náměstí se otevřelo okno; trochu ustrašeně odtud vykoukla mladá tvář a rozhlédla se po ulici. Grace poznala Elizabeth Winmanovou, jejíž jméno znala jen díky tomu, že její otec byl vládní úředník a matka se objevila na nějaké akci, kam se dostavila i Edeline. Ta ovšem prohlásila, že Winmanovi překračují společenské hranice. „Ten byt mají jen najatý, víte. Vlastní ho Westminster,“ řekla, „snaží se šplhat nad svoje možnosti.“ Grace si pomyslela, že Winmanovi působí docela vyrovnaně, a jestli není lepší žít v přečpaném bytě, kde se lidi mají rádi, než v prázdném obřím domě, kde nic takového není možné.

Když si Elizabeth všimla skupinky lidí u Greyových, lehce zamávala. Grace se zaradovala a chtěla jí to oplatit, jenže to už do ní Rose strčila loktem a křikla „na shledanou“. Kdyby něco podobného udělala Grace, Edeline by ji zpražila pohledem. Teď ale jen luskla prsty na šoféra a prohodila, že čas letí a loď v Liverpoolu na ně rozhodně čekat nebude.

A tak tedy dvě děvčata – byl mezi nimi pětiletý rozdíl – s taškami nastoupila do auta a řekla sbohem svým matkám: drobné, milé Molly Munrové, která se vroucně usmála i na Grace, a vysoké, elegantní Edeline, jenž to neudělala. Otcové se loučení nezúčastnili, ale jen Rosein měl omluvu: na rozdíl od pana Kingstona Greye už nežil. Grace ještě blesklo hlavou, kdy asi náměstí Grosvenor uvidí znovu a jestli nebude vypadat jinak.

Když vůz odrazil od chodníku, vyběhla ze dveří jejich domu Elizabeth Winmanová, a ke Graceinu překvapení došla do zastíněného výklenku, kde na ni čekal asi osmnáctiletý mladík v uniformě a hned ji objal. Grace věděla, že Elizabeth je teprve sedmnáct, tedy o dva roky víc než jí, a přesto si už našla ctitele. Grace pochopila, jak těžce nestihá. Přestože jí v září bude šestnáct, vypadala spíš jako vyzábělý kluk z ulice než mladá žena, snad jen o něco líp oblečený, ale s hrudníkem rozhodně po tatínkovi. Možná se vážně měla narodit jako kluk – a rodiče by ji aspoň trochu milovali.

Zatímco se Rose ohlížela na mávající Edeline a Molly, Grace zírala na mladé milence. Voják se sehnul, aby Elizabeth políbil, a ta se něčemu zasmála. Potom přikývla, a když odcházel, držela se jeho ruky, až na okamžik oba natáhli paži, dokud se skutečně nemuseli pustit. Elizabeth zachovala klid, dokud jí mladík nezmizel z dohledu, ale jen zmizel, sesunula se na schody a ramena se jí rozechvěla v pláči. Grace stiskla v ruce platinový přívěsek a pocítila stah u srdce. Pochopila, že matka měla pravdu, když tvrdila, že ona není pomilováníhodná, a takovou chvíli, jaké byla právě svědkem, nikdy nezažije. Vůz odbočil z náměstí a odvážel ji ze starého života. Grace přemýšlela, jaké to asi je, když se tolik zamilujete a tolik toužíte po druhém člověku, že se necítíte úplní, dokud se znovu nesetkáte.

Kapitola 4

náměstí Grosvenor, Londýn, listopad 2004

Libby se jako v transu zastavila před schody do bytu na náměstí Grosvenor. Tedy, nebyl to její byt, půjčily jí ho neobvyčejně štědré tetičky, dokud se nepostaví na vlastní nohy. Taška na rameni ji tížila kvůli očekávání i pocitu viny. Až vyjde nahoru, dá si skleničku vína, trochu si vydechne a... a přece se jí sevřel žaludek při pomýšlení, že se znovu podívá do brašny a minulosti muže, kterého nikdy nepoznala. Už v autobuse číslo 139 z tašky vypadlo jedno tajemství, a když Libby vystupovala, zasáhlo ji dost silně, že matka lhala.

„Pomáhám Towerhurst prodat jednomu kamarádovi,“ řekla tenkrát v roce 1985. „Nikdy dřív jsem tam nebyla.“

Že tam nikdy nebyla? Ve staré brašně byl jasný důkaz, že to není pravda. Na fotografii z roku 74, kdy otec zemřel, stojí s Willow před oním nezaměnitelným domem a oba se šťastně usmívají.

„Viděla jste ducha, drahoušku?“ oslovila Libby starší paní, která v tom rušném pátečním odpoledni sama působila jako zjevení.

„Ducha ne,“ odpověděla Libby, „jen jsem vzpomínala.“

„Jste ještě mladá na to, abyste žila v minulosti.“

Bezpochyby pravda, přesto měla Libby dojem, že často nežije nikde jinde.

„No, nebudeme tady stát,“ řekla paní Winmanová, Libbyina dvaasmdesátiletá sousedka, a vzala ji za loket. „Radši mi pomozte do schodů.“

O hodinu později stála Libby se skleničkou v ruce u okna, ale místo náměstí Grosvenor viděla opět Towerhurst. Celý ten podivný výlet s matkou se jí náhle odehrával před očima, včetně vzpomínek na pachy a zvuky – vodou nasáklá lesní půda, volání currawonga nebo hukot vodopádu.

Odložila tedy netknutou skleničku a zašla do ložnice pro dřevěnou krabici, kterou si před deseti dny přibalila na cestu. To je tu už deset dní? Kam ten čas letí? Jak dlouho tedy bude trvat, než si najde práci, bydlení a začne nový život? „Nech minulost na pokoji,“ naléhala Willow, když si doma všimla té krabice v jejím kufru. „Nech to tady.“ Jenže to Libby nemohla udělat, doslova ani přeneseně. Teď si jen vzdychla, vytáhla krabici zpod postele a otevřela ji.

Tohle byl její poklad, tajné útržky jejího života, které chtěla mít stále u sebe. Hned navrchu, protože je četla nejčastěji, dopisy od Krishe, psané chaotickým rukopisem, jako by ze sebe chtěl rychle dostat vše, co měl na srdci. Libby si je přidržela u nosu, i když věděla, že zbytky jeho vůně z nich dávno vyvanuly, smazané přesně tím časem, za nějž prý bolest poleví, jak vám lidé slibují. Odložila je stranou a vytahovala předměty jeden po druhém: útržky lístků do kina, fotografie, na něž se neodvažovala pohlédnout, náramek v sametovém váčku. Na dně krabice uviděla, co hledala: malou plechovku od sušenek, modro-červenou, zčásti zrezivělou, s nápisem Arnott's. Otevřela ji a posouvala v ní čtyři známé věci: dvě básně, řetízek s liškou a snítku vřesu mezi dvěma sklíčky.

Zvedla první z básní psanou na stroji a opatrně rozbalila smotané stránky.

*Na stanici nastal zmatek, vždyť rozkřiklo se hned,
že z Old Regret utekl mladej hřebec
za divokejma do buše – a že stál celých tisíc babek
kdejakěj honák se tam sběh...*

Byl to ‚Muž od Sněžné řeky‘, milovaná báseň Australanů od Banjo Patersona z roku 1890, pro národní identitu stejně důležitá jako klokani, eukalypty nebo široké, pusté pláně. Děti ji odmalička slabikovaly ve škole, ale Libby si ji poprvé pozorně přečetla až ten den, kdy prošla „Měsíční branou“, jak říkala okrouhlému vstupu do deštného pralesa, a dostala se do jeskyně za vodopádem. Tam skutečně pocítila její sílu, až jí naskočila husí kůže. Ještě teď usazená na zemi u postele, s nohama nataženými před sebou, si dokázala vybavit zvuk padající vody a úžas z toho, že narazila na tajné království.

Odložila báseň a vzala do rukou sklíčko, a když ho podržela pod lampou, viděla, že bílé kvítky stále vypadají jako živé. V dětství neměla tušení, o jakou rostlinku jde – a že je to v Tasmanii invazivní druh – to zjistila až později, stejně jako mnoho dalšího, když začala číst romány. Všechny zasněné hrdinky přece bloumaly po kopcích a rukou občas pohládily kvetoucí vřes.

Potom rozbalila druhou básničku a velmi opatrně jemný papír narovнала dlaní. Měla veselý název „Paní od řeky Joey“ a její rytmus se „Muži od Sněžné řeky“ výrazně podobal. Vyprávěla ale docela jiný příběh – o skupině kluků, kteří se vsadili, kdo jako první vyloudí polibek od jedné dívky. Báseň bohužel nebyla podepsaná, což Libby mrzelo, protože autor si s ní dal očividně práci. Přepsal ji krásným nakloněným rukopisem se spoustou ozdobných kliček.

I tu odložila stranou a zvedla v ruce poslední z uloupených předmětů. (Ale šlo skutečně o krádež?) Když se tehdy vrátily z Towerhurstu, běžela do svého pokoje a schovala plechovku do krabice s osobními poklady zašoupanuté pod postelí, protože věděla, že matka ctí její soukromí.

Zvedla řetízek a nechala přívěsek volně viset, až se safírové očko lišky zalesklo ve světle lampy na nočním stolku. Pak si řetízek poprvé po dvaceti letech navlékla na krk. Překvapilo ji, jak je těžký, i to, jak si ihned našel místo mezi jejími řadry, jako by chtěl proniknout k jejímu srdci.

* * *

O deset minut později se posadila k počítači a přiblížila prst ke klávese Enter. Viděla, že máti je přihlášená na Skype, přestože v Austrálii bylo časně ráno a za chvíli ji jistě odvolá nějaká práce. Asi měsíc před Libbyiným odjezdem začala malířka Willow vyučovat, i když dřív tvrdila, že by něco takového dělat nemohla. Její první studentkou byla asi pětadvacetiletá Ciara, Irka pracující v nedaleké kavárně. Když Libby naposled nakoukla do matčina ateliéru na konci zahrady, zastihla ty dvě, jak se něčemu šťastně smějí. Tehdy pocítila jakousi žárlivost, i když možná ne doslova, protože když pak viděla spokojenou Ciaru odcházet, nebylo to spojené s žádnou hořkostí. Možná jim tedy spíš záviděla. Třeba to, jak se Willow ve společnosti někoho jiného dokáže zapomenout a smát, a litovala, že s ní se takhle nikdy neuvolnila.

Libby stiskla klávesu a překvapilo ji, že se matka připojila po druhém zazvonění. A náhle ji měla před očima – ty její červené brýle a šedé mikádo ozářené sluncem tasamánského léta, pronikajícím do kuchyně.

Během pěti minut probraly, co Libby zažila v týdnu od chvíle, kdy si volaly naposledy – procházky kolem Temže, návštěvu muzea V&A – o tom dalším muzeu nebo o zatuchlé čekárně se matce samozřejmě nezmínila – a pak se rozhostilo ticho. Na její společenský život se Willow tentokrát nezeptala a Libby si s těžkým srdcem přiznala, že stará paní Winmanová je její jediná nová známá a že o tom matka nejspíš ví. Je pro ni skutečně tak předvídatelná? Překvapilo ji, že ji máma tak dobře zná, přestože se jejich vztah zdá spíše praktický než cokoli jiného. Vedly smysluplné rozhovory o praktických věcech, ale málokdy se něčím zabývaly do hloubky. Rozhodně ne do takové, o jakou Libby stála.

Mami, vyzvedla jsem tu tátovu brašnu. Omlouvám se.

Měla to téměř na jazyku, když se Willow ozvala: „Á, Ciara!“ Mávla směrem ke dveřím a zářivě se usmála. „Jen pojd' dál! Právě mluvím s dcerou.“

„Libby volá z Londýna?“ odpověděl příjemný hlas s irským přízvukem.

Willow přikývla a Libby užasla, protože bylo jasné, že se o ní matka přece jen občas zmíní.

„No ano, je v Londýně, jak to tak vypadá – zabalená do deky a určitě v papučích.“

Ciara se tomu zasmála – mile. „No, říká se přece ‚chladné ruce, vřelé srdce‘.“ Vzápětí šeptla, že si ještě dojde na záchod, a zavřela za sebou dveře.

Libby si z ramen zaraženě stáhla vlněný černý pléd, jenže pak z druhého konce světa zaslechla ostré nadechnutí. Willow ztuhla, jako by obrazovka monitoru na moment zamrzla.

„Kde jsi to prosím tě vzala?“ zašeptala a Libby konečně pochopila. Náhrdelník. Zapomněla, že ho má pořád na krku. Proč si ho kruci vůbec brala?

„Tohle?“ Uvědomila si, že neumí dobře lhát. „No já... to jsem našla už kdysi dávno.“

„Kdy? Kde?“

„Tehdy... jak jsme spolu byly na Towerhurstu...“

Willow opět zadržela dech.

„Byla jsem ještě malá. Vzpomínáš si na to?“

Matka natáhla ruku, jako by se lišky na řetízku chtěla dotknout a obrátit ji v prstech.

„Promiň. Měla jsem ti o tom říct, ale nezdálo se to důležité, když ses tak vyděsila, že jsem se ztratila.“ Libby se odmlčela, protože i teď se cítila provinile. „Víš snad, komu to patřilo?“

Náhle vrzly dveře a matka se zatvářila přívětivěji. „Ciara. Tak tedy začneme.“ Už jenom kývla na pozdrav a ukončila hovor, takže její tvář na monitoru skutečně zamrzla, s nepřítomným výrazem v očích, jako by se zadívala kamsi do neznáma. Pohled na šperk v ní očividně probudil vzpomínky, které ji vracely hluboko do minulosti.

Kapitola 5

Launceston, Tasmánie, listopad 1974

O samělá obálka, která na ni čekala na rohožce, přiměla Willow přehodit si nákup v rukou, aby se pro ni mohla shýbnout. Adresa byla psaná na stroji.

Pan a paní Andrewsovi
Acacia Drive 27
Launceston
Tasmánie

Obrátila obálku v rukou a zkoumala ji. Nešlo o dopis přepsaný z domu rodičů; odesílatel musel vědět, kde bydlí, a to ji přimělo k úsměvu. Takže už jsou tu oficiálně. Zadávala se na svůj snubní prstýnek, jednoduchý zlatý kroužek, který objevili v jednom starožitnictví. Byl neokázalý stejně jako svatba s Benem: jen běžný obřad na radnici, kam dorazili její rodiče a sestry ze Sydney. Z Benovy strany se neměl kdo účastnit. Pak ještě všichni zašli na společnou večeři do města. Dva roky předtím s Benem žili na hromádce, což nesmírně pohoršovalo jeho sousedy, ale když se konečně vzali, všechno se změnilo.

Na lince našla nůž a dopis otevřela.

O den později seděli v elegantní kanceláři launcestonského právníka, jehož jméno *Doyle&syn* bylo v hlavičce dopisu, a pan Doyle starší na ně přes okraj brýlí zíral osobně.

„Není to až tak abnormální, jak se zdá,“ řekl a opřel se v obřím křesle. U ruky měl pero a pečlivě vyrovnané dokumenty připravené k podpisu. „Domy se přes nějaký fond odkazují běžně.“

Willow nakrčila čelo. Fondy. Slovo ze světa bohatých lidí nebo těch, co chtěli něco skrýt.

„Ale komu patří? Kdo nám ho odkázal?“ Willow rozhodila rukama, ale když si všimla zbytků modré barvy na prstech, hned je zase složila v klíně. Tolik barev, tolik života, žasl často Ben nad jejími obrazy, to jsi celá ty.

„To vám bohužel nejsem oprávněn sdělit,“ odpověděl Doyle. „Fond byl převeden na vás a vašeho manžela a můžete s ním nakládat podle libosti.“

Nastalo dlouhé ticho. Pak se k právníkovu stolu naklonil Ben. „Chcete říct, že ten dům teď skutečně patří... nám?“

„Stručně řečeno ano.“

Willow měla chuť se té nečekané situaci smát. „Proč nám?“

„Jak už jsem řekl, paní Andrewsová, jako vykonavatel této poslední vůle se musím řídit velmi specifickými instrukcemi. A o dárce vám smím sdělit jen to, že byl, řekněme...“ Odmlčel se a pohlédl na složku před sebou. „Fanouškem umění.“

Willow se začervenala. Po mnoha letech snažení, strádání, příležitostných kšeftů, šetření, malování ve volném pokoji u rodičů se vše náhle změnilo jedním prodaným obrazem. Kdosi koupil její práci s názvem Zúčtování a hned nato následovala série dalších zakázek. Momentálně jsem v módě, uvědomila si a stiskla Benovi ruku. No ano, od chvíle, kdy se před třemi lety setkali, jim všechno vycházelo. On byl její šťastný talisman. Teď seděl vedle ní v hnědém obleku s kalhotami do zvonu tak širokými a vlasy napomádanými, že to působilo až komicky. Velmi neobvyklé vzezření na největší tasránský literární talent, aspoň podle jejího mínění.

„Tak tedy,“ ozval se Ben tak formálním tónem, že si kvůli tomu z něj mohla později dělat legraci, „přejdeme k věci.“

„Milerád.“ Doyle mu podal obálku, z níž Ben vytáhl dva dokumenty. Jeden byl nadepsaný jako Podmínky ujednání: Doyle a syn, druhý pouze Foxton Trust.

Ben oba podal manželce.

Právník si odkašlal a z recepce, kde je před půlhodinou přivítala pečlivě upravená sekretářka, se ozvalo jemné odbíjení hodin. „Dárce měl podmínku, že předmět fondu smí být primárnímu dědici odkázán až po jeho sňatku.“

Taková staromódní podmínka, napadlo Willow. Znovu pomyslela na Benovy sousedy, na jejich pohoršené pohledy, zvednuté obočí a všetečné otázky. Patřili k těm, co svatbu považovali za předpoklad pro nějaký svobodnější život v páru, a lidem, co si chtěli užívat dřív, nepřáli nic dobrého. Teď měli s Benem naději, že jejich nový domov bude méně konzervativní.

Znovu se dotkla manželovy ruky a obrátila se k právníkovi. „A kde ta nemovitost vlastně je?“ V návalu nových informací se na to zapomněli zeptat. Jen předešlý večer si při pohledu na západ slunce nad Launcestonem dovolili spekulovat: „Doufám, že to bude někde u řeky,“ prohodila Willow. „Třeba cihlový dům ve stylu federace, který potřebuje jen trochu opravit.“

Pan Doyle sáhl do zásuvky pro naditou obálku, vysypal z ní svazek klíčů a mapu Tasmánie; rozložil ji na stole jako harmoniku a ukázal kamsi na západní pobřeží ostrova.

„Ten dům teda není...“ vydechla Willow, „v Launcestonu?“

Právník se pousmál. „Řekl jsem snad něco takového?“

Willow se ohlédla na Bena, který už skoro kuckal smíchy. Tohle bylo její fantazii o domě u řeky zatraceně vzdálené. Západní pobřeží znamenalo skutečnou divočinu, o níž snil málokdo. Vzdálená, vlhká, nebezpečná končina. Místo, kam se lidé uchýlovali, pokud chtěli utéct před světem.

Doyle pokračoval: „Je to blízko u moře, z vyšších pater domu je na něj prý vidět.“

Ben se naklonil nad mapou a Willow hned pochopila, co mu běží hlavou. Představil si nějaké romantické doupě, kde se spisovatel mohl ode všeho hezky izolovat. Jeho váhání bylo rázem to tam. „A jak ten dům vypadá?“

„Já jsem ho nikdy neviděl,“ odpověděl Doyle a tvářil se, jako by se ho Ben ptal, jestli byl na Měsíci. „Taky jsem spíš typ z východního pobřeží.“

Ben stiskl Willow ruku, jako by říkal: Tak uvidíme, jak to půjde. „A co třeba daň z nemovitosti?“ zeptal se jako zodpovědný dospělý.

„Tyhle vydaje také pokryje váš fond,“ řekl právník. „Kdyby šlo o běžné dědictví, nedoplatili byste se. Pěkně zastaralé zákony,“ dodal, což bylo vyjádření movitého člověka, který o tom ví svoje.

Vzápětí se významně zadíval na hodinky a Willow napadlo, jestli už ho zdrželi celou hodinu, co si také nechá zaplatit z fondu. Z našeho fondu, opravila se v duchu. „Nechám vás projít si dokumenty. Podepište je, až budete hotovi.“

Když zmizel, Ben se natočil k manželce. „Kdo to mohl udělat?“

Zavrtěla hlavou a zalistovala v papírech. Foxton Trust. Vůbec nic jí to neříkalo. Potutelně se na Bena usmála a on se naklonil a políbil ji.

„Za co to bylo?“

„Nemohl jsem odolat tomu úsměvu.“

Zasmála se. „Asi proto, že jsem teď majitelka nemovitosti.“ Škádlivě do něj drcla. „A ty zlatokop.“

Povytáhl obočí. „Oba jsme přece majitelé.“

Willow mu polibek oplátila a srdce se jí málem rozskočilo radostí. Život nešel jen podle plánu, byl náhle o moc lepší. Brzy se podepsali na vytečkované místo.

Veliké vzrušení způsobilo, že už se nemohli dočkat, až dům uvidí. A tak hned druhý den za svítání projížděli zákrutami předměstí Launcestonu k otevřeným pláním. Willow stáhla okénko a v proudu čerstvého větru jí na předloktí naskočila husí kůže. Na klíně držela mapu a ohmataný bedekr. Jejich žlutý Renault 16 praskal ve švech, protože Ben sbalil snad všechno kromě kuchyňského dřezu, co se jim v džungli mohlo hodit, včetně svetru, pláštěnek, holin a pohorek. K tomu těstoviny, rýži, fazole, spací pytle, stan a knihy – a nejen pár knížek. Když Willow nakoukla do přečpaného kufru, povytáhla obočí.

„Vždyť jedeme jen na tři dny.“ Zalistrovala knihou Iana Fleminga.

Ben si na batoh přihodil vlněnou oranžovou hučku. „Bud' připraven,“ odpověděl a ukázal tři prsty jako skaut, ačkoliv ve skutečnosti do skautu chodit nemohl. Často ale tvrdil, že by si něco takového přál pro své syny – kempování, táboráky, vázání uzlů a podobně.

„Uzly?“ zakřenila se Willow.

Zatím udělali jediný závazek, manželský, což ji těšilo. Uzel v žaludku, co se každý měsíc o něco víc utahoval, už tolik ne. Lékaři sice tvrdili, že jednou jistě otěhotní, že je všechno v pořádku. Přesto se na Benovi dalo poznat, že už se začal obávat, že vlastní rodinu nikdy mít nebude.

„Máš teď přece i dvě sestry,“ řekla mu k tomu o líbáncích. „Ash s Ivy tě zbožňují skoro stejně jako já.“

„Uf, to snad ne,“ zasmál se, ale očividně ho to potěšilo.

„A máma s tátou se tě taky nemůžou nabažít. Už tě v podstatě mají za vlastního.“

Ben protáhl obličej. „To je takové tasamánské chování, že jo?“ ušklíbl se, jako když si člověk z pevniny dělá leg-raci z ostrovanů. Tasmánie se s téměř půl milionem obyvatel nedala považovat za venkov a místní tyhle narážky brali s rezervou. Vraceli jim to vtípky o kryších závodech v Syd-

ney, zácpách v Melbourne nebo dlouhých horkých létech, která z obyvatel centrální Austrálie dělají škvarky.

Willow se cestou rozhlížela po krajině: stáda ovcí v hnědočervených ohradách, posádková městečka jako čestné pískovcové stráže, eukalyptové háje pohybující se ve větru. A k tomu nekonečné nebe bez mráčku. Silnice se tetelila horkem, ale vzduch příjemně chladil, třebaže se ocitli padesát kilometrů od moře. Tasmánie byla plná protikladů, nedala se definovat ani jednotným klimatem, náladou nebo krajinou. Měla své pahorky a příkré rokly, skalnaté i písčné břehy. Města i pusté pláně. Suché, nízké i vysoké lesy. A pak deštný prales. Byl to ostrov na hranici světa, kde se dalo najít pro každého něco.

Nápis našli snadno, přesně podle instrukcí právníka: asi půl míle za brodem (ten ale nepřejedete za přílivu, varoval je) se ve světle reflektorů ze tmy vynořilo to jméno.

Towerhurst.

Odbočili tedy vpravo; na stoupající lesní cestě se renault bořil do mechu a oni nervózně klábosili – Willow o večeri, Ben o návštěvě nejbližšího města, až náhle prudce zastavil.

„Ach můj Bože!“ vydechla Willow.

Před nimi se tyčil skvostný dům ve stylu federace, poměrně velký, ale nijak okázalý, natřený dvěma odstíny bílé: dole zářivý, v patře loupající se slonová kost, jako by natěrač na konci směny odložil štětec a už se nevrátil. V průčelí horního patra měl dům osm oken a dole prostornou verandu, která slibovala výhledy na západ slunce nebo úkryt před častým deštěm západního pobřeží.

To nejzajímavější a nejméně obvyklé však byla věžička číníci vysoko nad červenou plechovou střechou i okolním lesem. Odtud je jistě vidět i oceán.

Ben se otočil k Willow a nervózně se pousmál. Ihned vytušila, na co pomyslel. Byl okouzlený, na místě se zamiloval

a kdesi v koutku jeho umělecké duše se už Towerhurst stal jeho novou múzou.

„Půjdem?“ ozval se do ticha.

Willow se dotkla kapsy, kam schovala klíče, jako už mnohokrát cestou. Opravdu bude jeden z nich pasovat do dveří? Neudělali chybu? Neměli odbočit k nějaké chatce nebo ruině? Ale Doyle to řekl jasně: Towerhurst. Řídili se přece jeho instrukcemi.

Přistoupila tedy ke dveřím, a když vsunula první klíč do zámku, hladce se otevřely, jako by se majitelé jenom vrátili z výletu.

Hned nato Ben zvedl Willow do náruče, a přestože byla drobná, zasténal a stěžoval si, kolik toho snědla k obědu.

„Co to děláš?“

„Nesu tě přes práh nového domova.“

Willow se zasmála. „A proč?“

„Proč se to vlastně dělá?“ Ben se zamyslel. „Aby za námi nemohli duchové?“

Ovinula mu paže kolem krku. „Ale to je svatební zvyk.“

„Však jsme pořád novomanželé!“

„Ženská přece nesmí ukazovat, že se taky těší do postele...“

Postavil ji na nohy a rozhlédl se, jako by je mohli zaslechnout nepříjemní sousedi. „Takhle bys vůbec neměla mluvit.“ Široko daleko ovšem neviděl nic než tisíce stromů hus-tého lesa.

„Děkujeme, svěrenský fonde,“ dodal Ben.

„Děkujeme, Foxton Truste,“ zašeptala i Willow, rozhodnutá co nejdřív zjistit, kdo za celou věcí stojí.

Ben ustoupil stranou. „Váš zámek čeká, madam.“ A vysekl jí poklonu.

Potom strčil do dveří, ty se s vrznutím otevřely a Towerhurst se opět probudil k životu.

Kapitola 6

Tasmánie, září 1939

V docích v Hobartu na Grace a Rose čekal řidič, který je měl dopravit na Towerhurst – mladík ne o moc starší než Rose, se světlou čupřinou na hlavě. Opíral se ležérně o sloup, ale Grace mu to sebevědomí příliš nevěřila.

„Slečna Greyová?“ obrátil se k Rose a uznale si ji prohlédl. Grace pochopila, že jeho ohromný nos nebyla jen hra světla a stínů. „Posílá mě váš strýček.“ O tetě Olive, Marcusově ženě, nepadlo ani slovo. „Jsem jeho šofér,“ dodal s tak výrazným přízvukem, že mu bylo sotva rozumět.

Rose ta záměna pobavila. „To je skvělé. Ale tohle,“ její úsměv se ještě rozšířil, když ten jeho zmizel, „je Grace Greyová.“

„Ach... ehm.“

Naložil je v rychlosti do auta a Grace si povzdechla, když ze zadního sedadla poslouchala, jak řidič Richard vepředu zpovídá Rose a vyptává se na cestu.

Plavba z Anglie trvala nekonečných osm týdnů – dolů podél západního pobřeží Afriky, přes Indický oceán a pak kolem samotné Austrálie, jejíž velikost Grace podcenila, když hledala Tasmánii ve starém atlasu. „Krásné pláže, ale dost neohrabaní lidé,“ prohlásila Edeline, jako by šlo o víkendový výlet a ne o cestu na druhý konec světa.

Je to špatné znamení, že Tasmánii našla na straně třinácti toho ohmataného atlasu? Ostrov měl trojúhelníkový tvar a na něm vyznačených pár osad a míst se jmény ukradenými od anglických dvojníků: Launceston, Brighton, řeka

Tamar. Odhadovala, že leží asi sto osmdesát mil na jih od Melbourne.

Z centra Hobartu na okraj přejeli velmi rychle. Domy z pískovce ustoupily cihlovým a ty zas dřevěným, většinou natřeným na bílo, se zdobnými okenicemi a visutými verandami. Dál na západ dekorací rychle ubývalo, a když se Grace ohlédla za mizejícím městem, měla dojem, že se docela vzdalují civilizaci.

„Kolik lidí v Tasmanii vlastně žije?“ zeptala se, když vůz nadskakoval na klikaté prašné cestě.

Richard dlouze hvízdal. „Pár set tisíc? Ale skoro všichni v Hobartu. Místo, kam jedeme, je už prázdnější.“ Očima jako uhlíky pohlédl na Grace ve zpětném zrcátku.

„To je dub, támhle v poli?“ zkusila to znovu.

Rezerva připevněná na kapotě černého buicku zarachotila v rytmu jeho smíchu. „Ne. Skoro všechno tady je nějaký druh eukalyptu. A je to spíš pastvina než pole. Tam, kam jedeme, to ale vypadá jinak. Od zbytku státu je to odříznuté horami West Coast Range, víte? Jsou tam živočichové, co ještě nikdo nepopsal, a deset kroků do džungle stačí, abyste se ztratili nadobro.“

Rose ho škádlivě plácla po rameni. „Ale jdi, Richarde.“

„Děti mají rády takové povídačky,“ uchechl se.

Já ale nejsem dítě, pomyslela si Grace. Je mi patnáct. Nahlas řekla: „Jaká zvířata tam jsou?“

„Třeba hadi. Taky tasmánský čert. Ten je slyšet hlavně v noci. Nedaleko od vašeho strýce žije jedna irská rodina – říkají, že vydou jako čarodějnice. Prej je to znamení smrti, víte?“

„Děsivé,“ zatřepala Rose řasami. „Ty jsi je taky slyšel?“

„Mockrát. Já bydlím ve Westfordu, to taky není daleko,“ zdůraznil a zadíval se na ni. „Touhle cestou na Hobart jezdím několikrát týdně.“

Grace se naklonila kupředu. „A jak je to ještě daleko?“

„Pár hodin. Towerhurst leží severně od brodu, kam se musíme dostat, než začne příliv, jinak budeme nocovat na

břehu.“ Zamrkal na Rose a Grace sledovala, jak Rose protáhla rty v širokém úsměvu a naklonila hlavu ke straně.

K brodu se dostali včas. Byla to úzká cesta dlážděná plochými kameny v ústí řeky proudící z hustého lesa.

„Proč je voda tak hnědá?“ zeptala se Grace při pohledu na řeku barvy slabého čaje.

„To je z trávy nahoře v kopcích. Vypouští do vody tanin. Někdy je voda průzračná, jindy hnědá, to záleží na tom, jak moc přšelo.“

„A jak se ta řeka jmenuje?“

„Joey,“ odpověděl Richard směrem k Rose, i když ona otázku nepoložila. „Joey, což je i mládě klokana.“

Rose přikývla, ale odvrátila se, protože informací o Tasmánii měla za těch pár hodin očividně dost.

Nad ústím řeky Joey tvořila vegetace hustý oblouk, rámuující temné srdce pralesa. Stromy natlačené na sebe maširovaly směrem k oceánu a visely nad útesy. Od moře je dělila jen nekonečně dlouhá bělostná pláž.

„To je Ocean Beach,“ řekl Richard. „Za přílivu ale písek zmizí. A voda je tu mělká, dá se jít po dně daleko do moře. Jen by tam člověk neměl lízť, když příliv začne. Je fakt silný a snadno vás smete. Už se to párkrát stalo.“

Grace neuměla plavat, a tak se rozhodla pláži zdaleka vyhnout.

Když přejížděli brod, šplíchla jim od kol na přední sklo voda. „Na to je lepší si zvyknout hned,“ prohodil Richard. „Tady na západním pobřeží totiž prší dvě stě dní v roce.“

Towerhurst Grace dost překvapil, ani strýček Marcus Foxton se nepodobal představě, jakou o něm nabyla z několika starých fotografií, co našla v albu v domácí knihovně na Grosvenor Square. Byl stejně vysoký a světlollasý jako

Edeline, měl i tytéž modré oči, ale za dvacet let, co odešel z Anglie – tedy na konci první světové – výrazně zmohutněl a zarostl. To druhé bylo až alarmující.

„Vítejte na Towerhurstu,“ oslovil je směsí britské a australské angličtiny. „Pěkný dům, ne?“

Věž čnící vysoko k nebi připomínala dítě, které dospělý vzal na ramena, aby se mohlo rozhlédnout nad hlavami davu, což Grace občas viděla u jiných otců a dcer, jež to oči-vidně těšilo.

Rose vystoupila z auta a rozpřáhla paže. „Je to fantastické,“ řekla a vypadala, jako by se chystala na večírek v Mayfair: celá uzardělá, oči i vlasy zářící v šeru. „Máme za sebou pořádný kus cesty, pane Foxtone.“

Strýček Marcus se usmál a Grace zadržela dech. Na moment totiž jako by zahlédla matku a pocítila stah u srdce. Ne proto, že by se jí po Edeline zastesklo, bylo jí spíš smutno z toho, že při pohledu do zrcadla tenhle foxtonský úsměv nikdy neviděla.

Strýček přikývl. „Olive se omlouvá, ale její matka stoná, a tak tam na pár dní odjela.“ To Grace zklamalo. Edeline se za bratrem do Austrálie vypravila pouze jednou a od té doby o Olive mluvila jako o té „australské ženské“, proto na ni Grace byla zvědavá. „Ale postarala se nám o oběd, a omáčku dokážu ohřát taky.“

Marcus se zasmál a sáhl do kapsy pro obálku. Podal ji Richardovi – ten už přenosil jejich bagáž k předním dveřím a postával tam.

„Tak já teda pojedu,“ prohlásil teď až příliš hlasitě. Rose, jíž ta věta patřila, se opírala o zábradlí na verandě a zírala kamsi do lesa. Její silueta se tam hezky vyjímal. „Nashle,“ prohodil ještě Richard směrem ke Grace.

Marcus se znovu usmál a vrásky kolem očí se mu prohloubily. „Dost dlouhá cesta, že?“

Na Grace doléhala únava, a tak jen přikývla.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Dům plný tajemství.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.